

персональні дані є не прихованими. Зазначена інформація може бути використана для багатьох інших злочинів. Як слушно зазначають О. Гронь та А. Погореленко ігнорування потенційних ризиків доти, доки не трапиться найгірше, є не найкращою стратегією для безпеки особистих даних [7, с. 106].

Отже, під час публікації повідомлення про підозру на сайті Офісу Генерального прокурора не приховуються дані, які відповідно до Закону України «Про захист персональних даних» повинні бути прихованими. До таких даних відносяться відомості про національність, місце народження та проживання, сімейний стан, судимість, місце роботи, реєстраційний номер облікової картки платника податків, наявність статусу особи, щодо якої здійснюється особливий порядок кримінального провадження та інші дані. Тому, на адресу Офісу Генерального прокурора надіслано звернення про порушення вимог Закону України «Про захист персональних даних» з метою недопущення таких помилок у наступних публікаціях та здійсненні більш ретельної перевірки повідомлень перед їх публікацією.

Список використаних джерел:

1. Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо вдосконалення окремих положень у зв'язку із здійсненням спеціального досудового розслідування»: Закон України №1422-20 від 27.04.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1422-20#n7> (27.02.2023).
2. Про захист персональних даних: Закон України №2297-17 від 01.06.2022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2297-17#n116> (27.02.2023).
3. Порядок організації публікації в засобах масової інформації загальнодержавної сфери розповсюдження та на офіційному веб-сайті Офісу Генерального прокурора повісток про виклик ... Наказ Офісу Генерального прокурора №187 від 07.06.2021. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0187905-21#Text> (27.02.2023).
4. Повідомлення про підозру та повістка про виклик Лугару Д.О. на 28.02.2023, 01.03.2023, 02.03.2023. Офіс Генерального прокурора: веб-сайт. URL: <https://www.gp.gov.ua/ua/posts/povidomlennya-pro-pidozru-ta-povistka-pro-viklik-lugaru-do-na-28022023-01032023-02032023> (27.02.2023).
5. Повідомлення про підозру Гарбовському О.В. Офіс Генерального прокурора: веб-сайт. URL: <https://www.gp.gov.ua/ua/posts/povidomlennya-pro-pidozru-garbovskomu-ov> (27.02.2023).
6. Повідомлення про підозру та повістки про виклик Утенкова В.Д. на 03.03.2023, 04.03.2023. Офіс Генерального прокурора: веб-сайт. URL: <https://www.gp.gov.ua/ua/posts/povidomlennya-pro-pidozru-ta-povistki-pro-viklik-utenkova-ud-na-03032023-04032023> (27.02.2023).
7. Гронь О. В., Погореленко А. К. Проблеми захисту персональних даних у контексті сучасної комунікації. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2018. №19. Частина 1. С. 102–108.

УДК 342.56

**Ярошевська Т.В., д. юр. н., професор кафедри цивільно-правових дисциплін
Іванова М.А. студентка другого (магістерського) рівня спеціальності 081 Право
(Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ, м. Дніпро, Україна)**

СПЕЦИФІКА ВИЗНАННЯ ТА ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ УКРАЇНСЬКИХ СУДІВ У КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ НА ПРИКЛАДІ НІМЕЧЧИНИ

Наразі Україна уклала небагато договорів про правову допомогу з європейськими країнами, що, своєю чергою, ускладнює процес визнання та виконання рішень
Матеріали XIII Міжнародної науково-технічної конференції аспірантів та молодих вчених «Наукова весна» 2023

українських судів безпосередньо в цих країнах. Дослідження цього питання викликає неабияку зацікавленість, оскільки через відсутність договору про правову допомогу між двома державами визнається і відсутнє нормативне регулювання, яке давало б змогу виконувати рішення українських судів за межами нашої країни. Доцільно було б проаналізувати дану ситуацію на прикладі однієї з провідних країн Європейського Союзу – Німеччини, оскільки, як відомо, з даною країною потребується найбільше визнання та виконання рішень українських судів, хоча наявна відсутність правового договору.

28 лютого 2022 року Україна, в особі Президента України, Прем'єр-міністра України, а також Спікера Верховної Ради України, підписала заявку на членство у Європейському Союзі. З початку березня розпочалась процедура вступу, а вже 23 червня 2022 року було ухвалено рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в Європейському Союзі у зв'язку з чим постало питання адаптації національного законодавства до європейських стандартів. Задля реалізації даної мети необхідно, перш за все, впровадити відповідні механізми координації та контролю за виконанням вимог європейського законодавства, які передбачені Угодою про асоціацію з Європейським Союзом.

Сама по собі адаптація законодавства України до стандартів Європейського Союзу має на меті процес приведення нормативно-правової бази у відповідність до європейських норм, що полягає не тільки у вдосконаленні та внесенні змін до вже чинних нормативно-правових актів, а ще й розробка нових проєктів законодавства з урахуванням положень європейського законодавства. Не зважаючи на це, все ж таки, Україна уклала двосторонніх договорів про правову допомогу із меншою половиною європейських країн, що, своєю чергою, становить певну проблему для реалізації визнання та виконання рішень українських судів у цих країнах, а також впливає на координацію у правовій сфері між Україною та іншою країною, з якою відсутній таких правовий договір.

Розглядаючи питання визнання і виконання судових рішень іноземних судів (зокрема, України) у Німеччині, доцільно зауважити, що в останньої воно поділяється на три групи залежно від типу правового регулювання:

- визнання і виконання на підставі договірних права ЄС;
- визнання і виконання на підставі двосторонніх договорів;
- визнання і виконання за внутрішнім законодавством Німеччини [1].

Дивлячись на те, що Україна не має договору про правову допомогу із Німеччиною щодо взаємного визнання і виконання судових рішень, то, в даному випадку, для визнання та виконання рішення українського суду на території Федеративної Республіки Німеччина доцільно звертатись безпосередньо до законодавства цієї країни, а саме до Німецького цивільного процесуального кодексу.

Стаття 722 Цивільного процесуального кодексу ФРН передбачає, що примусове виконання рішення іноземного суду на території Німеччини може бути здійснено виключно у випадку ухвалення рішення про допуск до виконання відповідним уповноваженим судом країни [2].

Проте, можна зауважити, що далеко не всі справи іноземних судів можуть бути визнані німецьким судом і призначеними до виконання. Згідно з їх законодавства неможливим є визнання справ іноземних судів у випадках:

- якщо іноземний суд не мав відповідної юрисдикції щодо вирішення конкретної справи безпосередньо за законодавством Німеччини;
- якщо відповідач, який не брав участь у розгляді справи, не був належно повідомлений про відкриття справи / був повідомлений не вчасно, що надалі не дало йому змогу захистити себе;
- якщо рішення іноземного суду суперечить судовому рішення, винесеному раніше судом Німеччини або рішення, яке було винесено в іншому іноземному суді, яке

підлягає визнанню згідно з правовим договором, або у випадку, якщо судовий розгляд справи, за яким було винесене рішення, суперечить судовому розгляду, який розпочався раніше у Німеччині;

– якщо визнання рішення іноземного суду спричинить суперечність між основними принципами права, а особливо що стосується фундаментальних прав ФРН [3].

Як можна побачити, законодавством Німеччини передбачається досить суворе дотримання фундаментальних прав і свобод громадян, тому далеко не всі рішення іноземних судів, у т.ч. України можуть бути призначені до визнання та виконання, що, своєю чергою, означає, що за законодавством Німеччини визнання рішень українських судів здійснюється виключно згідно з німецьким Цивільним процесуальним кодексом.

За загальним правилом, у випадку, коли відсутній правовий договір між двома країнами про визнання та виконання рішень іноземних судів на території відповідної держави, то використовується загальний принцип міжнародного права – принцип взаємності. Даний принцип стосується передусім положення, що судочинством іноземної держави визнається та надається дозвіл на виконання судових рішень України, так би мовити, у відповідь на визнання та виконання Україною рішень судів цих держав.

Роблячи підсумки з цього питання доцільно зауважити, що між Україною та Федеративною Республікою Німеччина відсутній правовий договір про визнання та виконання рішень українських судів на території Німеччини, проте, не зважаючи на це, між нашими країнами наявний принцип взаємності, який стає в такій ситуації особливо актуальним. Якщо враховувати той факт, що в українській практиці є достатня кількість прикладів, коли суди визнавали та виконували рішення судів ФРН, то, згідно з принципом взаємності, німецька сторона також потроху починає впроваджувати виконання рішень української сторони на території своєї держави.

Список використаних джерел:

1. Визнання та виконання рішень іноземних судів та міжнародних комерційних арбітражів : компендіум / В.В. Комаров, І.О. Ізарова, С.О. Кравцов та ін.; за заг. ред. В.В. Комарова. Харків : Право, 2020. 668 с.
2. Алімов К.О. Зарубіжний досвід цивільного процесу Німеччини та Франції. *Юридичний науковий електронний журнал*. № 6. 2017. С. 66-68.
3. Євтушенко О.І. Особливості визнання та виконання рішень іноземних судів : дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.03. Київ, 2005. 210 с.

УДК 342.9

Лифлянич С.І., аспірант кафедри адміністративного та господарського права
(Запорізький національний університет, м. Запоріжжя, Україна)

СУБ'ЄКТИВНІ ПУБЛІЧНІ СЕРВІСНІ ПРАВА ПРИВАТНОЇ ОСОБИ: ВИЗНАЧЕННЯ ЗМІСТУ

Встановлення змісту суб'єктивних публічних сервісних прав приватної особи вимагається здійснювати крізь призму визначення змісту компетенції органів державної влади та місцевого самоврядування. Ідея розвитку суб'єктивних публічних прав приватної особи є відносно новою для чинного законодавства України, тривалий час залишалась більше як певним орієнтиром до визначення стратегії розвитку держави.

Серед памяток історії держави та права України, де було вперше відображено ідею суб'єктивних публічних прав, варто віднести статті гетьмана Запорізького війська Богдана Хмельницького 1654 року, де йшлося про таке: «Б'ють чолом великому государеві цареві і великому князеві Олексію Михайловичу, <...> Богдан Хмельницький

Матеріали XIII Міжнародної науково-технічної конференції аспірантів та молодих вчених «Наукова весна» 2023